

[Poul Møller.]

bedste vilje ikke den politiske visdom heri. Jeg forstår nok visdommen i, at man skjuler forslagene til efter kommunevalget, men jeg forstår ikke visdommen i at offentliggøre dem i pressen og ikke i det høje ting. Men det er muligt, at vejene er uransagelige; i hvert fald gælder det den visdom, hvormed denne regering styrer.

Det er også for vort vedkommende således, at vi i høj grad nærer betænkelighed ved det arbejdspress, det høje folketing vil komme ud for i de kommende dage. Vi er nu nået til den 9. marts og har 8 arbejdsdage tilbage i marts, når vi skal respektere den finske regerings indbydelse til Nordisk Råd. Vi ved, at vi først den 15. marts — for resten Cæsars dødsdag, idus martii — skal have første behandling af disse lovforslag, og vi må vel altså derfor tage yderligere nogle dage fra og regne med, at vi faktisk kun vil have én dag til udvalgsarbejdet, hvis udskrivningsloven for det kommende år skal være færdig inden den 1. april og skal gennemføres med forretningsordens normale frister mellem første og anden behandling og mellem anden og tredje behandling her i tinget.

Og så er det ikke således, at vi kan sige, at bjerget har været længe om at barsle en mus. Det skal ikke siges om den høje regering, at det er sådan en lille beskeden foranstaltning, den møder med. Det skal indrømmes, at her er noget at tage fat på, lovforslag med mange nye paragraffer og nye principper i skattelovgivningen. Der er ikke noget museagtigt i dem. Derfor bliver det ikke let at køre dem igennem i ét udvalgs møde; vi vil senere få lejlighed til, den 15. marts, at vende tilbage til behandlingsformen for disse skatteforslag, hvordan vi skal nå at komme igennem dem selv med den bedste vilje.

Det er muligt, at man simpelt hen må give op også fra den høje regerings side — ikke i den forstand, at man træder tilbage, det gør regeringen næppe, i hvert fald hvis den selv skal bestemme det — men give op i den forstand, at man ikke får disse lovforslag færdigbehandlet til 1. april. Jeg har hørt fremført, at man kan godt vente til efter 1. april med at vedtage begge lovforslag. Det kan man nok for omsætningsafgiftens vedkommende, og jeg har

også set, at regeringen har været så fornuftig at sætte en række nuller for ikrafttrædelsesdatoen i lovforslaget, men udskrivningsloven, de direkte skatter, skal jo træde i kraft den 1. april, og det er vel betænkeligt at gennemføre den med tilbagevirkende kraft. Det vil vi altså vende tilbage til, ligesom vi på torsdag vil vende tilbage til at drøfte disse problemer også i sammenhæng med den årsoversigt, som den højtærede finansminister har været så venlig at henvise til i sin fremsættelsestale angående disse forslag.

Det er også mærkeligt, at man fremsætter et lovforslag og henviser til den økonomiske årsoversigt, som endnu ikke er meddelt offentligheden, ikke er offentliggjort, ikke er tilstillet tinget. Jeg takker naturligvis, fordi nogle af os har fået lov til at kaste et blik i korrektoren for nogle kapitlers vedkommende; men vi er jo ikke tinget, vi er ikke offentligheden.

Det, der er det afgørende for den debat, der føres i dag, er, om vi overhovedet har inflation. Den højtærede statsminister var ikke så glad for selve udtrykket „inflation“ om den bestående tilstand og mente ikke, at priserne var steget tilstrækkeligt til, at man kunne sige, at vi har inflation i Danmark. Nu har vi vel efterhånden vænnet os til at komme lidt bort fra begrebet inflation som et rent prisbegreb. Vi er kommet over til at se det som en betegnelse for en kraftigt stigende efterspørgsel, der tvinger os til at bruge af vore valutareserver; i kraft af den store købekraft, der findes hos befolkningen, har denne udvikling visse tendenser, der meget minder om den inflatoriske tendens, og det er også med til at presse priserne i vejret. Jeg tror ikke, menigmand her i landet har den opfattelse, som statsministeren gav udtryk for, nemlig at der ikke er inflation i Danmark.

Pristallet er det direkte barometer herfor. Fra januar 1961 til januar 1962 steg det gamle 1914-pristal — det vi er bedst bekendt med — med 20 points, fra 460 til 480. Ser man råvarepriserne an og ser på, hvordan det er gået med importpriserne, så viser det sig, at der ikke har været nogen virkelig stigning på disse områder; der har været prisstabilitet. Det er altså indenlandske faktorer, der i løbet af ét år har presset det